

Sygn. akt III K 51/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w III Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący SSO Marek Buczek

Protokolant Joanna Matejkowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Włodzimierza

Leończuka

po rozpoznaniu w dniu: 26 sierpnia 2014 r.

sprawy karnej

R. M. ur. (...)

w M. syna M. i L. zd. K.

oskarżonego o to, że:

I. w grudniu 2008 r. w J., przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci koparko-ładowarki (...) numer fabryczny (...) o wartości 240.000,00 PLN, w ten sposób, że zawarł w dniu 18 sierpnia 2008 r. z Firmą (...) S.A. z/s we W. umowę leasingu o numerze (...), a następnie nie uiszczając rat leasingowych nie zwrócił przedmiotu leasingu, przy przyjęciu, iż mienie to stanowi znaczą wartość, czym działał na szkodę Firmy (...) S.A. z/s we W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 12.02.2003 r. sygn. akt II K 848/02 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i inne na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 07.09.2003 r. do 28.06.2004 r. i od 18.07.2004 r. do 12.12.2006 r.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

I. uznaje R. M. za winnego zarzucanego mu czynu z tym, że przyjmuje, iż R. M. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 12 lutego 2003 r. sygn. akt. II K 848/02 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności i inne, i którym to wyrokiem wymierzono mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 07.09.2003 r. do 28.06.2004 r. i od 18.07.2004 r. do 12.12.2006 r., tj. przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec R. M. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Firmy (...) S.A. z/s we W. kwoty 240.000,00 zł (dwieście czterdzieści tysięcy złotych);

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza R. M. okres tymczasowego aresztowania od dnia 03 stycznia 2014 r. do dnia 29 stycznia 2014 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia R. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

R. M. zamieszkuje w M.. W 2008 r. był bezrobotnym i w tym też roku wyjechał do J. w poszukiwaniu pracy. Między innymi zatrudnił się w pracach na budowie we W.. W lipcu 2008 r. R. M. założył firmę budowlaną – spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością o nazwie (...), której przedmiotem działalności była, między innymi realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków, roboty związane z budową dróg i autostrad, rozbiórka budynków i wykonywanie wykopów. Siedziba tej spółki znajdowała się w J. przy ul. (...), a R. M. był jedynym jej udziałowcem mając 10 udziałów o łącznej wysokości 50.000 zł. W dniu 10.07.2008 r. firma budowlana (...) otrzymała numer identyfikacyjny REGON.

W dniu 14.08.2008 r. firma (...) reprezentowana przez R. M. złożyła w firmie (...) S.A. z/s we W. wniosek o zawarcie umowy leasingu na koparko-ładowarkę. W dniu 19.08.2008 r. doszło do zawarcia umowy leasingu operacyjnego o nr (...) pomiędzy wyżej wymienionymi firmami, przedmiotem której była koparko-ładowarka „(...)” o numerze fabrycznym (...) i wartości 244.000 zł. Jednym z warunków zawarcia tej umowy było wpłacenie przez leasingobiorcę kwoty 4000 zł i do takiej wpłaty doszło.

W dniu 19.08.2008 r. doszło do przekazania leasingobiorcy – reprezentowanego przez R. M. koparko-ładowarki. Od tego dnia R. M. w żaden sposób nie kontaktował się z leasingodawcą i nie regulował rat leasingowych. R. M. nie zwrócił przedmiotu leasingu – koparko-ładowarki, jak również nie podejmował pism kierownych do niego w sprawie leasingu.

dowody: umowa leasingu k. 7-9, rozwiązanie umowy k. 13, protokół zdawczo- odbiorczy k. 14, wyciąg z KRS k. 17-21, 161-162, zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON k. 22-23, informacja z ZUS – k. 160, informacja z Urzędu Skarbowego k. 165, zeznania M. S. k. 1-2, M. P. k. 35-36, wyjaśnienia R. M. k. 235-238, 291.

R. M. oskarżony został o popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, tj. przywłaszczenia powierzonej mu koparko-ładowarki. Oceniając złożone przez oskarżonego wyjaśnienia Sąd przyjął, że oskarżony przyznał się do przedstawionego mu zarzutu. Takie twierdzenie Sądu wynika stąd, iż w swoim ostatnim słowie oskarżony wniósł o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony składał wzajemnie sprzeczne wyjaśnienia, albowiem w pierwszych słowach przyznał się do przedstawionego mu zarzutu w całości, a następnie przedstawiając okoliczności zdarzenia wyjaśnił o tym, w jakich okolicznościach doszło do zawarcia umowy leasingowej oraz, że koparko-ładowarka została mu skradziona, że poszukiwał bezskutecznie sprawcy kradzieży, że o zaistniałej sytuacji nie poinformował policji ani też firmy z W., oraz że następnie wyjechał z J., początkowo do M., a następnie do Anglii. W głosach stron oskarżony wnosił o wymierzenie mu kary pozbawienia wolności – w śledztwie kary 3 lat, natomiast podczas rozprawy, kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał je za niewiarygodne w zakresie dotyczącym tego, co stało się z koparko-ładowarką i sposobie zachowania się, postępowania oskarżonego.

Wyjaśnienia te uznać należy za wręcz naiwne. Oskarżony nie wie, gdzie doszło do kradzieży, albowiem nie wie, gdzie została mu przekazana koparko-ładowarka – miejsce to określa jako na drodze do K., a ładowarka przechowywana była na dworcu kolejowym. Do jej kradzieży miało dojść w czasie około 3-4 godzin, tj. wtedy gdy oskarżony pojechał do J. po operatora koparki, który miałby ją przyprowadzić do J.. Skoro oskarżony pojechał autobusem do J., aby spotkać się z operatorem, to przecież mógł z nim kontaktować się telefonicznie /co robił jak wyjaśnił bezskutecznie w J./ z miejsca, gdzie znajdowała się koparko-ładowarka. Ponadto jeżeli oskarżony nie posiadał uprawnień do kierowania koparko-ładowarką, to jej wydanie mogło nastąpić w miejscu jak najbardziej dogodnym dla oskarżonego, np. w miejscu, gdzie znajdowała się jego firma, a więc miejscu, gdzie miał możliwość zapewnienia jej ochrony przed kradzieżą. Taka sytuacja była w tej sprawie jak najbardziej możliwa, gdyż z wyjaśnień oskarżonego wynika, że koparko-ładowarka przywieziona została na lawecie. Z doświadczenia życiowego wynika wprost, że w przypadku kradzieży rzeczy, w tym przedmiotu znacznej wartości w każdym przypadku pokrzywdzony zgłasza ten fakt jak najszybciej policji, aby doszło do odnalezienia przedmiotu kradzieży i ustalenia sprawcy kradzieży. Oskarżony nie postąpił w ten sposób. Nie powiadomił policji, nie powiadomił firmy z W., a ponadto nie tylko, że nie przebywał w miejscu pobytu, tj. tam

gdzie znajdowała się siedziba firmy, lecz wyjechał z J. przez co uniemożliwił firmie (...) nawiązanie jakiegokolwiek z nim kontaktu /istotną okolicznością jest także to, że firma (...) nie była płatnikiem składek ZUS, nie odprowadzała podatków, oraz nie składała zeznań podatkowych – k. 160-165/.

Mając na uwadze wyżej wymienione okoliczności Sąd przyjął, że oskarżony popełnił przestępstwo przywłaszczenia rzeczy mu powierzonej, rzeczy o znacznej wartości. Oskarżony jako osoba, która reprezentowała firmę (...) przyjął protokołem zdawczo-odbiorczym koparko-ładowarkę, tym samym przedmiot umowy leasingowej znalazł się w posiadaniu oskarżonego, przedmiot ten powierzono oskarżonemu. Oskarżony rozporządzał tym przedmiotem, cudzą rzeczą, z tym że w toku prowadzonego postępowania nie ustalono, co zrobił oskarżony z koparko-ładowarką, jednakże nie zwrócił jej pokrzywdzonemu, ani nie poinformował, gdzie się znajduje. Jego wyjaśnienia w tym zakresie zostały uznane za niewiarygodne.

Sąd rozważał możliwość przypisania oskarżonemu przestępstwa oszustwa, jednakże z uwagi na takie okoliczności jak: zapłacenie pierwszej raty, czynienie starań o zatrudnienie pracownika, pracowników, oraz o podpisanie umowy zlecenia dotyczącej robót budowlanych doszedł do przekonania, że w chwili zawierania umowy, uzyskania koparki nie miał jeszcze zamiaru jej przywłaszczyć. Wartość przywłaszczonej koparko-ładowarki to kwota 240.000 zł, a więc jest to mienie znacznej wartości w rozumieniu art. 115 § 5 kk /mienie znacznej wartości w rozumieniu tego przepisu to mienie o wartości, która przekracza 200.000 zł/.

Przypisany oskarżonemu czyn popełniony został w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk. Oskarżony wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie w sprawie II K 848/02 skazany został na karę 4 lat pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i karę tą w wymiarze ponad 6 miesięcy odbywał w kilku okresach czasu, z tym że zakład karny opuścił 12.12.2006 r. W tej sytuacji od czasu opuszczenia przez oskarżonego zakładu karnego do chwili popełnienia przypisanego mu obecnie przestępstwa nie upłynął okres 5 lat. Przestępstwa z art. 282 kk i 284 § 2 kk to przestępstwa podobne w rozumieniu art. 115 § 2 kk, albowiem to przestępstwa m.in. popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej /przestępstwo z art. 282 kk popełnia ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej m.in. przemocą doprowadza inną osobę do rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, a przestępstwo z art. 284 § 2 kk polega na przywłaszczeniu, a więc m.in. zwiększeniu swoich aktywów/.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę nie tylko wartość przedmiotu przestępstwa, ale także uprzednią karalność oskarżonego. Oskarżony przypisane mu przestępstwo popełnił w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk, będąc wcześniej dwukrotnie karany na kary pozbawienia wolności za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu – przestępstwo z art. 291 § 1 kk /paserstwo/, art. 286 § 2 kk /oszustwo/ i art. 13 § 1 w zw. z art. 282 kk /wymuszenie rozbójnicze/ - k. 166-171, 193-195. To ta uprzednia karalność oskarżonego za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu zadecydowała o tym, że Sąd nie znalazł podstaw, aby wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesić /brak pozytywnej opinii kryminologicznej/.

Pokrzywdzony złożył w sprawie wnioski o naprawienie szkody, dlatego też Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek jej naprawienia.

Z uwagi na to, że oskarżony był tymczasowo aresztowany Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Oskarżony obecnie nie pracuje, nie posiada majątku, dlatego Sąd zwolnił do od kosztów sądowych.